

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ নিচা থাকিব লাগে যে আমাৰ পাৰলৌকিক পিতাই ৰাণাৰ অফু দি বৰ্ল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) (স্বৰ্গ) গঢ়ে, যাৰ আমি মালিক হৈ যাওঁ”

প্ৰশ্ন: পিতাৰ সংগৰ পৰা তোমালোকৰ কি কি প্ৰাপ্তি হয়?

উত্তৰ: পিতাৰ সংগৰ পৰা আমি মুক্তি, জীৱনমুক্তিৰ অধিকাৰী হৈ যাওঁ। পিতাৰ সংগই উদ্ধাৰ কৰে (পাৰলৈ লৈ যায়)। বাবাই আমাক নিজৰ কৰি লৈ আন্তিক আৰু ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলে। আমি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰক জানি যাওঁ।

গীত: ধীৰজ ধৰ মনুৱা.. (হে মানৱ ধৈৰ্য্য ধৰা..)

ওঁম শান্তি। এয়া কোনে কয়? সন্তানসকলক পিতাইহে কয়, সকলো সন্তানক ক'বলগীয়া হয় কিয়নো সকলো দুখী, অধীৰ হয়। পিতাক স্মৰণ কৰে যে আহি দুখৰ পৰা মুক্তি দিয়া, সুখৰ ৰাস্তা দেখুওৱা। এতিয়া মনুষ্যৰ, তাৰ ভিতৰতো বিশেষকৈ ভাৰতবাসীৰ এইটো স্মৃতি নাই যে আমি ভাৰতবাসী বহুত সুখী আছিলোঁ। ভাৰত অতি প্ৰাচীন ৰাণাৰফুল (চমৎকাৰ) ঠাই আছিল। ৰাণাৰ অফু দি বৰ্ল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) বুলি কোৱা নহয় জানো। এই মায়াৰ ৰাজ্যত 7 আশ্চৰ্যৰ কথা কোৱা হয়। সেয়া হৈছে স্থূল আশ্চৰ্য। পিতাই বুজাইছে – এয়া হৈছে মায়াৰ আশ্চৰ্য য'ত দুখ আছে। ৰাম, পিতাৰ আশ্চৰ্য হৈছে স্বৰ্গ। সেইখনেই হৈছে ৰাণাৰ অফু দি বৰ্ল্ড। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, হীৰাৰ দৰে আছিল। তাত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। এই ভাৰতবাসীয়ে সকলো পাহৰি গ'ল। যদিও দেৱতাসকলৰ আগত মূৰ দোৱায়, পূজা কৰে কিন্তু যাৰ পূজা কৰে, তেওঁলোকৰ বায়োগ্ৰাফী (জীৱনবৃত্তান্ত) জানিব নালাগে জানো। এয়া বেহদৰ পিতাই বহি বুজায়, ইয়ালৈ পাৰলৌকিক পিতাৰ ওচৰত তোমালোক আহিছা। পাৰলৌকিক পিতা হৈছে স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতা। এই কাৰ্য কোনো মনুষ্যই কৰিব নোৱাৰে। এওঁকো (ব্ৰহ্মাকো) পিতাই কয়-হে কৃষ্ণৰ পূৰণি তমোপ্ৰধান আত্মা তুমি নিজৰ জন্মক নাজানা। তুমি কৃষ্ণ আছিল। তেতিয়া সতোপ্ৰধান আছিল। পুনৰ 84 জন্ম লৈ এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল, তোমাৰ বেলেগ বেলেগ নাম হৈ পৰিল। এতিয়া তোমাৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰখা হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু বা কৃষ্ণ হ'ব। কথা একেটাই-ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু বা বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মা মুখবংশাৱলী ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হয়। পাচত সেই দেৱী-দেৱতাই পুনৰ শূদ্ৰ হৈ পৰে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বহি বুজায়, এয়া ভগৱানুবাচ। তোমালোক হৈ গ'ল। বিদ্যাৰ্থী। তেন্তে তোমালোক কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। কিন্তু ইমান আনন্দ নাথাকে। ধনবান ধনৰ নিচাত বহুত আনন্দত নাথাকে জানো। ইয়াত ভগৱানৰ সন্তান হৈছা তথাপিও ইমান আনন্দ নাথাকে। বুজি নাপায়, পাখৰ বুদ্ধিৰ হয়। ভাগ্যত নাথাকিলে জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰিব নোৱাৰিব। এতিয়া তোমালোকক পিতাই মন্দিৰৰ যোগ্য কৰি আছে। কিন্তু মায়াৰ সংগও কম নহয়। গোৱা হয় সংগই তৰা তৰায়, কুসংগই বুৰায়। পিতাৰ সংগই তোমালোকক মুক্তি-জীৱনমুক্তিলৈ লৈ যায় পুনৰ ৰাৱণৰ কুসংগই তোমালোকক দুৰ্গতিলৈ লৈ যায়। 5 বিকাৰৰ সংগ হৈ যায়। ভক্তিত সংসংগ বুলি কয় কিন্তু ছিৰি তললৈ নামিয়ে থাকে, ছিৰিত কোনোবা খুন্দা খালে নিশ্চয় তলতেই পৰিব নহয় জানো! সকলোৰে সংগতি দাতা এজন পিতাহে হয়। যিকোনো লোকেই ভগৱানক ওপৰলৈ ইংগিত দিয়েই বুজাব। এতিয়া পিতা নোহোৱাকৈ সন্তানৰ পৰিচয় কোনে দিব? পিতাইহে সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। তেওঁলোকক নিজৰ কৰি লৈ সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে। পিতাই কয় - মই আহি তোমালোকক আন্তিক কৰি তোলাঁ, ত্ৰিকালদৰ্শীও কৰি তোলাঁ। এইখন হৈছে নাটক, এয়া কোনো সাধু সন্ত আদিয়ে নাজানে। সেয়া হৈছে হদৰ নাটক, এয়া হৈছে বেহদৰ। এই বেহদৰ নাটকত আমি সুখো বহুত দেখিছোঁ তেন্তে দুখো বহুত দেখিছোঁ। এই নাটকত কৃষ্ণ আৰু খ্ৰীষ্টিয়ানৰ কেনেকুৱা হিচাপ-নিকাচ আছে। তেওঁলোকে ভাৰতৰ লগত যুদ্ধ কৰি ৰাজ্য ল'লে। এতিয়া তোমালোকে যুদ্ধ নকৰা। তেওঁলোকে নিজৰ মাজত যুদ্ধ কৰে, ৰাজ্য তোমালোকে পাই যোৱা। এয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এই কথা কোনেও নাজানে। জ্ঞান দিওঁতা জ্ঞানৰ সাগৰ এজনেই পিতা, যিজনে সকলোৰে সংগতি কৰে। ভাৰতত দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল গতিকে সংগতি আছিল। বাকী সকলো আত্মা মুক্তিধামত আছিল। ভাৰত সোণৰ আছিল। তোমালোকেই ৰাজ্য কৰিছিল। সত্যযুগত সূৰ্যবংশী ৰাজ্য আছিল। এতিয়া তোমালোকে সত্যনাৰায়ণৰ কথা শুনা। এয়া হৈছে নৰৰ পৰা নৰায়ণ হোৱাৰ কথা। এয়াও ডাঙৰ আখৰেৰে লিখি দিয়া – সত্য গীতাৰ দ্বাৰা ভাৰত সঁচাখণ্ড, ব্ৰথ পাউণ্ড (অতি মূল্যবান) হৈ যায়। পিতা আহি সত্য গীতা শুনা। সহজ ৰাজযোগ শিকায় গতিকে ব্ৰথ পাউণ্ড হৈ যায়। বাবাই তেনেকুৱা চুটি কাহিনীতো বহুত শুনা, কিন্তু সন্তানসকলে দেহ-অভিমানৰ কাৰণে পাহৰি

যায়। আত্মা-অভিমानी হ'লে ধাৰণাও হয়। দেহ-অভিমানৰ কাৰণে ধাৰণা নহয়।

পিতাই বুজায় - মই জানো এনেকৈ কওঁ যে মই সৰ্বব্যাপি। মোক কোৱাও যে তুমি মাতা-পিতা...তেন্তে ইয়াৰ অৰ্থ কি? তোমাৰ কৃপাতে অপাৰ সুখ পাওঁ। এতিয়াতো হৈছে দুখ। এই গায়ন কোন সময়ৰ-এইটোও বুজি নাপায়। যেনেকৈ পক্ষীয়ে চিঁচিয়াই থাকে, অৰ্থ একো নাথাকে। তেনেকৈ এওঁলোকেও চিঁচিয়াই থাকে, অৰ্থ একো নাথাকে। পিতাই বহি বুজায়, এয়া সকলো আনৰাইটিয়াচ (ব্ৰষ্টাচাৰী)। কোনে তোমালোকক আনৰাইটিয়াচ কৰিলে? ৰাৱণে। ভাৰত যেতিয়া সত্যযুগ আছিল তেতিয়া সকলোৱে সত্য কৈছিল, চুৰি প্ৰৱৰ্ত্তনা আদি একো নাছিল। ইয়াত কিমান চুৰি আদি কৰে। জগতততো কেৱল ঠগ প্ৰৱৰ্ত্তনাই আছে। ইয়াক কোৱাই হয় - পাপৰ জগত, দুখৰ জগত। সত্যযুগক কোৱা হয় সুখৰ জগত। এইখন হৈছে লেতেৰা, বেষ্যালয়, সত্যযুগ হৈছে শিৱালয়। পিতাই কিমান ভালকৈ বুজায়। নামো কিমান ভাল - ব্ৰহ্মাকুমাৰী ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়। এতিয়া পিতা আহি বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন কৰি তোলে। তেওঁ কয় - এই বিকাৰসমূহক জয় কৰা তেতিয়া তোমালোক জগতজিৎ হৈ যাবা। এই কামো মহাশত্ৰু হয়। সন্তানে আহানো এইকাৰণেই কৰে যে আহি আমাক গড্-গডেজ্ (দেৱী-দেৱতা) কৰি তোলা।

পিতাৰ যথার্থ মহিমা তোমালোক সন্তানসকলেই জানা। মনুষ্যইতো পিতাকো নাজানে, পিতাৰ মহিমাও নাজানে। তোমালোকে জানা যে তেওঁ প্ৰেমৰ সাগৰ হয়। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক ইমান জ্ঞান শুনায়, এয়াই হৈছে তেওঁৰ মৰম। শিক্ষকে ষ্টুডেণ্টক পঢ়ায় তেতিয়া ষ্টুডেণ্ট কিহৰ পৰা কি হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলো পিতাৰ দৰে প্ৰেমৰ সাগৰ হ'ব লাগে, মৰমেৰে যিকোনো লোককে বুজাব লাগে। পিতাই কয় যে তোমালোকেও ইজনে সিজনক মৰম কৰা। পিতাৰ পৰিচয় দিয়াতো হৈছে নাম্বাৰ ব্ৰান (সৰ্বোৎকৃষ্ট) মৰম। তোমালোকে গুপ্ত দান কৰা। এজনে আনজনৰ প্ৰতি ঘৃণাৰ ভাৱো ৰাখিব নালাগে। নহ'লে তোমালোকেও কোব খাব লাগিব। কেতিয়াও কাৰো প্ৰতি ঘৃণাৰ ভাৱ নাৰাখিবা, তিৰস্কাৰ নকৰিবা। দেহ-অভিমানত অহাৰ বাবেই পতিত হৈছা। পিতাই দেহী-অভিমानी কৰি তুলিলে তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যোৱা। সকলোকে এইটোৱেই বুজোৱা যে এতিয়া ৪৪ৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ হৈছে। যি সূৰ্যবংশী মহাৰজা-মহাৰানী তেওঁলোকেই পুনৰ ৪৪ জন্ম লৈ লৈ অৱনতি হৈ এতিয়া গৈ তলত পৰিছে। এতিয়া পিতাই পুনৰ মহাৰজা-মহাৰানী কৰি গঢ়ি আছে। পিতাই কেৱল কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া পবিত্ৰ হৈ যাবা। তোমালোক সন্তানসকল দয়াশীল হৈ গোটেই দিন সেৱাৰ খেয়াল চলাই থাকিব লাগে। পিতাই নিৰ্দেশনা দি থাকে - মৰমৰ সন্তানসকল, দয়াশীল হৈ যিসকল বেচেৰা দুখী আত্মা আছে, সেই দুখী আত্মাসকলক সুখী কৰি তোলা। তেওঁলোকলৈ বহুত চুটিকৈ চিঠি লিখিব লাগে। পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। এজন শিৱবাবাৰেই মহিমা হয়। মনুষ্যই পিতাৰ মহিমাৰ বিষয়েও নাজানে। হিন্দীতো চিঠি লিখিব পাৰা। সেৱা কৰিবৰ বাবেও সন্তানসকলৰ উৎসাহ লাগিব। বহুত আছে যি আত্মহত্যা কৰিবৰ বাবে সাজু হয়, তেওঁলোককো বুজাব পাৰা যে জীৱঘাত (আত্মহত্যা) মহাপাপ হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক শ্ৰীমত দিওঁতা হৈছে শিৱবাবা। তেওঁ হৈছে শ্ৰী শ্ৰী শিৱবাবা। তোমালোকক শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কৰি তোলে। শ্ৰীশ্ৰীতো তেওঁ এজনেই হয়। তেওঁ কেতিয়াও চক্ৰত নাহে। বাকী তোমালোকে 'শ্ৰী' উপাধি পোৱা। আজিকালিতো সকলোকে শ্ৰী উপাধি দিয়া হয়। ক'ত সেই নিৰ্বিকাৰী, ক'ত এই বিকাৰী - দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য। পিতাই সদায় বুজাই থাকে - আত্মা-অভিমानी হোৱা আৰু সকলোকে বাৰ্তা দিয়া। তোমালোকো পয়গম্বৰৰ সন্তান হোৱা। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই হয়। বাকী ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকসকলক জানো গুৰু বুলি ক'ব। সংগতি দিওঁতা এজনেই হয়।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

1) কাৰো ঘৃণা বা হিংসা কৰিব নালাগে। দয়াশীল হৈ দুখী আত্মাসকলক সুখী কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে। পিতাৰ সমান মাষ্টৰ প্ৰেমৰ সাগৰ হ'ব লাগে।

2) "আমি ভগৱানৰ সন্তান" এইটো নিচা বা আনন্দত থাকিব লাগে। কেতিয়াও মায়াৰ ওলোটা সংগত যাব নালাগে। আত্মা-অভিমानी হৈ জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰিব লাগে।

বৰদান: স্মৃতিৰ শ্বুইটচৰ দ্বাৰা স্ব-কল্যাণ আৰু সকলোৰে কল্যাণ কৰোঁতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা
স্থিতিৰ আধাৰ হৈছে স্মৃতি। এইটো শক্তিশালী স্মৃতি থাকিব লাগে যে "মই পিতাৰ আৰু পিতা মোৰ"।

তেতিয়া এইটো স্মৃতিৰে নিজৰ স্থিতি শক্তিশালী হৈ থাকিব আৰু আনকো শক্তিশালী কৰি তুলিব। যেনেকৈ শ্বুইটচ অন কৰাৰ লগে লগে আলোকিত হৈ যায়, ঠিক তেনেকৈ এই স্মৃতিও হৈছে একপ্ৰকাৰৰ শ্বুইটচ। সদায় স্মৃতি ৰূপী শ্বুইটচৰ প্ৰতি এটেনশ্বন (ধ্যান) থাকিলে তেতিয়া নিজৰ আৰু সকলোৰে কল্যাণ কৰি থাকিব। নতুন জন্ম হ'ল গতিকে নতুন স্মৃতি থাকিব লাগে। পুৰণা সকলো স্মৃতি সমাপ্ত - এইটো বিধিৰ দ্বাৰা সিদ্ধি স্বৰূপৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ যাব।

স্লোগান: অতীন্দ্রিয় সুখৰ অনুভূতি কৰিবৰ বাবে নিজৰ শান্ত স্বৰূপ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ অমূল্য মহাবাক্য:

1) "জ্ঞানী আত্মা সন্তানসকলৰ ভুল হ'লে 100 গুণ দণ্ড"

এই অবিনাশী জ্ঞান যন্ত্ৰত আহি সাক্ষাৎ পৰমাত্মাৰ হাতত ধৰি পুনৰ কাৰণে অকাৰণে যদি তেওঁৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম হৈ যায়, তেন্তে তাৰ শাস্তি বহুত বেছি হয়। যেনেকৈ জ্ঞান ল'লে 100 গুণ লাভ হয় তেনেকৈ জ্ঞান লোৱাৰ পাচত কিবা ভুল হৈ গ'লে 100 গুণ দণ্ডও হয়, সেয়েহে বহুত সন্ধান হ'ব লাগে। ভুল কৰি থাকিলে কমজোৰ (দুৰ্বল) হৈ গৈ থাকিব, সেয়েহে সৰু ডাঙৰ ভুলবোৰ ধৰিবলৈ শিকা, আগলৈ পৰীক্ষণ কৰি গৈ থাকা। চোৱা, যেনেকৈ কোনো বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন ডাঙৰ ব্যক্তিয়ে বেয়া কাম কৰিলে তেতিয়া তেওঁৰ কাৰণে শাস্তি বেছি হয় আৰু নীচ অধঃপতিত কোনো লোকে ভুল কৰিলে তেতিয়া তেওঁৰ বাবে ইমান বেছি শাস্তি নহয়। এতিয়া তোমালোকেও পৰমাত্মাৰ সন্তান বুলি কোৱা গতিকে সিমানহি তোমালোকে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে, সত্য পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা যেতিয়া সত্য হৈ থাকিব লাগে।

2) "পৰমাত্মা জানিজাননহাৰ (সৰ্বজ্ঞ) কেনেকৈ হয়?"

মনুষ্যই কয় যে পৰমাত্মা সৰ্বজ্ঞ, এতিয়া সৰ্বজ্ঞৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে তেওঁ সকলোৰে অন্তৰক জানে। কিন্তু সৃষ্টি ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰক জানোঁতা হয়। বাকী এনেকুৱা নহয় যে পৰমাত্মা ৰচয়িতা, পালন কৰ্তা আৰু সংহাৰ কৰ্তা ইয়াৰ অৰ্থ পৰমাত্মাই জন্ম দিয়ে, খুৱায়-বুৱায় আৰু মাৰে, কিন্তু এনেকুৱা নহয়। মনুষ্যই নিজৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ অনুসৰি জন্ম লয়, ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে পৰমাত্মাই বহি কাৰোবাৰ ভাল সংকল্প, বেয়া সংকল্প আদি জানিব। তেওঁতো জানে যে অজ্ঞানীসকলৰ মনত কি চলি থাকে? গোটেই দিন মায়াবী সংকল্প চলি থাকিব আৰু জ্ঞানীৰ মনত শুদ্ধ সংকল্প চলি থাকিব, বাকী এটা এটা সংকল্পক বহি পঢ়ি থাকিব জানো? বাকী পৰমাত্মাই জানে যে এতিয়াতো সকলো আত্মাই দুৰ্গতি পাইছে। তেওঁলোকৰ সংগতি কেনেকৈ হ'ব - সেয়া সকলো সৰ্বজ্ঞই জানে। এতিয়া মনুষ্য যি কৰ্মব্ৰষ্ট হৈ গৈছে, তেওঁলোকক শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰোৱা, শিকোৱা আৰু তেওঁলোকক কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্তি দিয়া, এয়া পৰমাত্মাই জানে। পৰমাত্মাই কয় - মোক ৰচয়িতা আৰু মোৰ ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ এই গোটেই জ্ঞান মই জানো, তাৰ পৰিচয় তোমালোক সন্তানসকলক দি আছোঁ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সেইজন পিতাৰ স্মৃতিত নিৰন্তৰ থাকিব লাগে তেতিয়াহে সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত হ'বা অৰ্থাৎ অমৰলোকলৈ যাবা, এতিয়া এয়া সকলো জনাটোকে জানিজাননহাৰ (সৰ্বজ্ঞ) বুলি কয়।

ওঁম্ শান্তি!!